

Medlem, at han ikke indser, at han ikke udretter noget som helst. Indignationen kan det ærede Medlem spare sig, thi han har selv været den første til at smide med Sten, idet han beskyldte mine Meningsfæller — mig har han været nødt til at lade nogenlunde i Fred, da jeg har været med baade første og sidste Gang — men mine Meningsfæller beskyldte han ligefrem for, at de vilde købe Indre Missions Stemmer ved at stemme for Henvisning. Derfor siger jeg, at naar et Medlem optræder paa den Maade, klæder det ham virkelig ikke at komme og falde i Henrykkelse over, at en anden siger: Der bliver ikke noget af den Sag. Det er faktisk, at der ikke bliver andet ud af den Sag, end at det lader sig sige, at det ærede Medlem vilde have gjort noget ved den Sag, men at vi andre have været nogle ubarmhertige Mennesker. Det er slet ikke Tilfældet. Havde den ærede Minister stillet sig villigt til denne Sag, er det et stort Spørgsmaal, om vi ikke vilde være gaaede med det ærede Medlem til at give de Mennesker noget; men som jeg siger: De faa ingen Ting, selv om vi følge det ærede Medlem. Derfor maa jeg vedblivende fastholde det, som jeg alene har Ret til; jeg har som Flertallets Ordfører ikke Lov til at gaa paa egen Haand. Og efter de Oplysninger, som vi have faaet baade fra den ene og den anden Side, har Flertallet ikke ment, at Andragendet bør henvises; derfor maa jeg vedblivende bede det høje Ting om at stemme imod Henvisningen, hvis Spørgsmaalet skal til Afstemning.

Formanden: Forhandlingen har faaet en vel personlig Karakter, saa jeg maa ønske, at man vender tilbage til selve Sagen og holder sig alene til den.

Finansministeren (Scharling): For at undgaa Misforstaaelse skal jeg udtale, at saa vidt jeg mindes, hvad der passerede i Udvalget, erklærede jeg ikke, at jeg ikke vilde modtage et saadant Andragende, naar det blev henvist, men jeg har ganske sikkert sagt, at Finansministeriet jo i og for sig med de nugældende Love ikke kan gøre noget ved den Sag, og at jeg ikke har fundet det ønskeligt, at man paa ny rejste Spørgsmaalet om en Lovforandring paa dette Omraade, fordi det let kan drage andre Spørgsmaal efter sig om en Revision overhovedet af de bestaaende Pensioner i Henhold til tidligere Pensionslove, hvad dog Rigsdagen vistnok vilde være betænkelig ved at komme ind paa.

K. M. Klausen: Efter hvad den ærede Minister nu oplyste, lader det ikke til, at den ærede Ordfører har sine Notater i bedste Orden, idet den ærede Minister har fundet sig foranlediget til at nedlægge en Protest mod den Udtalelse, han kom med (*Finansministeren: En Forvaring!*), men sikkert og vist er det dog, at den ærede Minister her i Salen i Dag har udtalt, at han nærede stor Sympati for disse gamle fattige Mennesker, og hvis den ærede Ordfører havde brugt sin store Veltalenhed og sin store Indflydelse til at fremme dette Andragende og havde søgt at bevæge Folketingets Flertal til at stemme for dette Andragende, saa havde Stillingen været langt bedre, end den nu er, saa havde der muligvis været et Haab om at gennemføre noget for disse Folk. Der var flere Veje at gaa, enten, som den ærede Minister sagde, ved en Lovændring, det kunde maaske have sine store Betænkeligheder, men man kunde ogsaa meget godt ved et personligt Tillæg paa Finansloven have givet disse Folk et lille beskeden Tillæg. Der var altsaa flere Veje at gaa, det gælder blot, om den gode Villie er til Stede, og hvis, som sagt, Flertallet i denne Sag havde set saaledes paa den, kunde der godt have været Haab om at kunne yde disse Folk den Hjælp, de andrage om.

Ordføreren (Busk): Mine Notater i den foreløbige Betænkning ere i ganske god Orden, de ere i samme Form som ved alle Andragender, hvor Ministeren udtaler, at han ikke kan tage mod Andragender i saa Henseende, det har jeg noteret og det er ogsaa blevet anført. Men er det Tilfældet, at den ærede Minister gerne vil slaa Følge med det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 2den Valgkreds, saa kunne de godt finde hinanden endnu. Vi ere jo ikke færdige med Finansloven endnu, det ærede Medlem kan jo prøve paa at stille et Ændringsforslag og se, hvad Ministeren vil sige til det. Den ærede Minister har ikke protesteret mod mig, han sagde, at han har taget en Forvaring, og lad os saa prøve en Gang endnu, det staar jo frit for, men hvad der saa kan skade Sagen, er, hvis Tinget en Gang har stemt imod den. Det forekommer mig derfor, at nu er der virkelig praktiske Grunde for det ærede Medlem til at tage sit Forslag tilbage, thi saa kan han jo prøve paa, hvad han kan gennemføre. Han sidder jo i Finansudvalget, kan altsaa stille et Ændringsforslag og faa Konference med Ministeren. Det ærede Medlem ved jo, at der er den